

Arrest

nr. 121 357 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DIERCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers vader verklaarde zich op 5 september 2012, met een Roemeense notariële akte, akkoord dat zijn minderjarige zoon school zou lopen in België en dat zijn zus, verzoekers tante, mevrouw CAV, voor verzoeker zou zorgen en hem opvolgen.

1.2. Verzoeker diende op 8 oktober 2012, onder een bijlage 19, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.3. Verzoekers tante ondertekende op 20 december 2012, een verbintenis tot tenlasteneming van verzoeker.

1.4. Op 17 oktober 2013 nam het Bestuur, onder een bijlage 20, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging. Hij werd er op 6 november 2013 van in kennis gesteld. Het betreft de bestreden beslissing.

1.5. Mevrouw CAV werd diezelfde dag, onder een bijlage 38, bevolen verzoeker terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

“Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarde om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

De aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, ingediend op 08.10.2012, werd niet ondertekend door een bevoegd persoon.

Overeenkomstig Art. 372 + art 388BW is betrokkene zelf juridisch onbekwaam en afhankelijk. Een minderjarige kan immers geen administratieve handelingen stellen zoals bijvoorbeeld in eigen hoofde een aanvraag van verklaring tot inschrijving doen. Een minderjarige dient door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan worden. In het belang van het kind en ter bescherming van zijn rechten dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijke vertegenwoordiger: ouder(s) of voogd.

Betrokkene is niet vergezeld van de ouders.

De minderjarige blijkt evenmin in het gezelschap te zijn van een wettelijke vertegenwoordiger.

In toepassing van het wetboek internationaal privaatrecht (cfr. art. 35 WiPR) en het burgerlijk wetboek kan mevrouw CAV het kind niet wettelijk vertegenwoordigen aangezien de in Roemenië opgestelde notariële akte (origineel! + vertaling) niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 392 of 475 ter B.W. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat een lid van het gastgezin werd aangesteld tot wettelijk vertegenwoordiger van het kind.

Andere aangeleverde bewijstukken, in kader van de aanvraag (kopies geboorteaktes om de verwantschap aan te tonen, een tenlasteneming, loonstroken van CDF e.d.m.), doen geen afbreuk aan de hogervermelde vaststelling .

De aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden voor de minderjarige werd met rechtsgeldig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk,

Aan de betrokkene wordt een bevel tot terugbrenging gegeven binnen de 30 dagen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) oordeelde dat de aanvraag ingediend door de minderjarige niet werd ondertekend dooreen bevoegd persoon. Overeenkomstig art. 372 B.W. en art. 388 B.W. zou de minderjarige zelf juridisch onbekwaam en afhankelijk zijn. De minderjarige blijkt volgens de DVZ evenmin in het gezelschap te zijn van een wettelijk vertegenwoordiger. De aanvraag zou om deze redenen niet rechtsgeldig ingediend zijn en derhalve onontvankelijk. De DVZ gaat echter voorbij aan artikel 27 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot hét grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenbesluit). Dit artikel stelt: (...).

De aanvraag werd gedaan door de minderjarige bijgestaan door mevrouw AVC, de tante van de minderjarige, die middels de notariële akte d.d. 5 september 2012 werd aangesteld als bewaarder van de minderjarige. (Stuk 3) Derhalve was de minderjarige op het moment van de aanvraag in het gezelschap van de persoon onder wiens bewaring hij staat. De beslissing van de DVZ zoals deze thans voorligt is dan ook een manifeste schending van de motiveringsplicht juncto artikel 27 van het Vreemdelingenbesluit. De DVZ verwijst uitsluitend naar bepaalde regels uit het Burgerlijk Wetboek en uit het WiPR om de vordering onontvankelijk te verklaren zonder met een woord te reppen over deze lex specialis die voorrang moet krijgen op de algemene regels. De beslissing van de DVZ is dan ook onvoldoende gemotiveerd waardoor de beslissing dient te worden geannuleerd en de DVZ mits in acht name van de regel uit artikel 27 van het Vreemdelingenbesluit een nieuwe beslissing dient te nemen.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat hij bij het indienen van zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in het gezelschap was van de persoon onder wiens bewaring hij stond.

Artikel 27 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt:

"De inschrijving bij het gemeentebestuur van een vreemd kind beneden vijftien jaar moet gevraagd worden hetzij door de vader of de moeder, hetzij door de persoon of de instelling onder wiens bewaring het kind staat."

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19), ondertekend werd door de minderjarige verzoeker doch niet door zijn tante, onder wiens bewaring hij zou staan, noch maakt de bijlage 19 melding van de aanwezigheid of begeleiding van een persoon onder wiens bewaring de minderjarige verzoeker zou staan.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 27 van het vreemdelingenbesluit.

Gezien verzoekers minderjarigheid is hij, conform de Belgische wetgeving, juridisch onbekwaam om een administratieve handeling te stellen en dient hij derhalve vertegenwoordigd en bijgestaan te zijn door een ouder of een voogd.

Artikel 372 van het B.W. bepaalt :

"Een kind blijft onder het gezag van zijn ouders tot aan zijn meerderjarigheid of zijn ontvoogding."

Artikel 388 van het B.W. bepaalt:

"De minderjarige is de persoon van het mannelijke of vrouwelijke geslacht die de volle leeftijd van achttien jaren nog niet bereikt heeft."

De minderjarige verzoeker bleek niet vergezeld te zijn van zijn ouders. Hij bleek evenmin vergezeld te zijn van een wettelijk vertegenwoordiger, in tegenstelling wat verzoeker stelt. Conform de Belgische wetgeving en het Internationaal Privaatrecht kan verzoekers tante, mevrouw CAV, niet als wettelijk vertegenwoordiger optreden, aangezien de Roemeense notariële akte van 5 september 2012 niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 392 en 475ter van het B.W.

Artikel 392 van het B.W. bepaalt:

"De ouder, die het laatst het ouderlijk gezag uitoefent, kan een voogd aanwijzen, hetzij bij testament, hetzij bij wege van een verklaring voor de vrederechter van zijn woonplaats of voor een notaris.

Op voorwaarde dat de ouders gezamenlijk handelen, kunnen zij zulks ook doen bij een verklaring voor de vrederechter of voor een notaris.

Zij kunnen hun keuze op ieder ogenblik wijzigen door het doen van een nieuwe verklaring.

De verklaring blijft geldig na het overlijden van een van de ouders zolang de overlevende ouder deze niet heeft herroepen of geen voogd heeft aangewezen overeenkomstig het eerste lid.

Elk van de ouders kan de verklaring herroepen. De herroeping geschiedt voor de vrederechter of voor de notaris die de verklaring heeft ontvangen. Wanneer de verklaring is afgelegd voor een notaris, geschiedt de herroeping voor dezelfde notaris of voor een andere notaris, die de notaris die de verklaring heeft ontvangen hiervan op de hoogte moet brengen. Van de herroeping wordt melding gemaakt op de verklaring.

Indien de persoon die overeenkomstig het eerste en het tweede lid is aangewezen, de voogdij aanvaardt, homologeert de vrederechter de aanwijzing tenzij ernstige redenen met betrekking tot het belang van het kind, die nauwkeurig zijn omschreven in de gronden van de beschikking, uitsluiten dat de keuze van beide ouders of een van hen wordt gevolgd."

Artikel 475ter van het B.W. bepaalt:

"De overeenkomst waarbij de pleegvoogdij tot stand komt en, in voorkomend geval, de toestemming van de echtgenoot van de pleegvoogd worden vastgesteld bij authentieke akte opgemaakt door de vrederechter van de verblijfplaats van de minderjarige of door een notaris.

Deze overeenkomst heeft eerst haar gevolgen nadat zij, op aanvraag van de pleegvoogd, bekrachtigd is door de jeugdrechtbank.

De jeugdrechtbank behandelt de aanvraag in raadkamer. De pleegvoogd en, in voorkomend geval, zijn echtgenoot, het kind indien het meer dan 15 jaar oud is, zijn voogd en toeziende voogd indien het reeds onder voogdij staat, alsmede degenen die overeenkomstig het vorige artikel hun instemming met de pleegvoogdij hebben betuigd, worden door de rechtbank gehoord, althans opgeroepen. De procureur des Konings wordt altijd gehoord."

Overeenkomstig artikel 35 van het WIPR wordt de uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop de uitoefening van de voogdij wordt aangevoerd, *in casu* België.

Artikel 35 van het WIPR bepaalt:

“Recht toepasselijk inzake ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van onbekwamen

§ 1. Het ouderlijk gezag en de voogdij, de vaststelling van de onbekwaamheid van een volwassene en de bescherming van een onbekwame persoon of diens goederen worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied die persoon zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag, tot het openvallen van de voogdij of tot de goedkeuring van beschermingsmaatregelen. In geval van wijziging van de gewone verblijfplaats wordt de vaststelling van het ouderlijk gezag of van de voogdij in hoofde van een persoon die deze verantwoordelijkheid nog niet draagt, beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.

De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

Hieruit volgt dat verzoekers tante niet voldoet aan de voorwaarden om als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige neef op te treden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Samen met de negatieve beslissing werd eveneens een bevel tot terugbrenging gegeven aan mevrouw AVC, de tante van de minderjarige die de bewaring over hem heeft. Het bevel tot terugbrenging werd gegeven naar aanleiding van de negatieve beslissing van de DVZ. Uit hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet blijkt dat het verzoek onterecht onontvankelijk werd verklaard.

Er is dan ook geen enkele grond voor de het geven van een bevel tot terugbrenging. Bovendien heeft de vader van de minderjarige een zware handicap (graad III) waardoor hij onmogelijk de noodzakelijke zorg aan zijn zoon kan bieden. De DVZ kan geen enkele garantie bieden dat de minderjarige naar een veilige of betrouwbare omgeving kan terugkeren.”

2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dergelijke omschrijving van de rechtsregel ontbreekt.

De Raad stelt vast dat een middel ontbreekt, evenals een voldoende en duidelijke omschrijving van een overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Hat tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC